

рѣцѣ побѣгва, изъ послѣ пакъ придрѣжи
С-го Климента, съ кого-то пострада ведно,
какъ-то ще сѣ каже подолу.

Подерѣ нѣколко си дни С. Климетъ, из-
ваденъ изъ тѣмницѣ-тѣхъ, пакъ го мѣчихъ.
— Діоклитіанъ, списанъ на негово-то тѣр-
пеніе, принѣденъ бѣше да изрече: мнозина
окажнны Христіаны мѣчихъ, и нито едного
видахъ толкосъ непрѣдоленъ, нека го пра-
тѣхъ въ Никомидіѣ до Максиміана. И тѣхъ
свѣтый желѣзобокванъ тѣратъ го въ ко-
рабѣ и го проваждатъ по море за Никомидіѣ.
Изъ юношатъ Ангелъ, за кого-
то сѣ спомена по-горѣ, извѣстенъ, за оти-
ваніе-то на С-го, прѣдвари да вѣже скры-
томъ въ корабѣ, дѣто приказа С-мъ Кли-
ментъ, че е кръстенъ отъ него, и какъ же-
лае да бѣде мѣченъ за Христа наедно съ
него. Св. Климентъ окраданъ, благодарн
Бога и похвали юноша за негово-то усѣр-
діе и любовъ камъ Христа Бога. Пловѣще
двама-та, отстѣва-хъ си день и нощъ въ
молитвѣхъ, и пристигнахъ въ Никомидіѣ,
дѣто, испитвани и мѣчени отъ Максиміа-
на съ най-люты мѣкы, останахъ непоколе-